

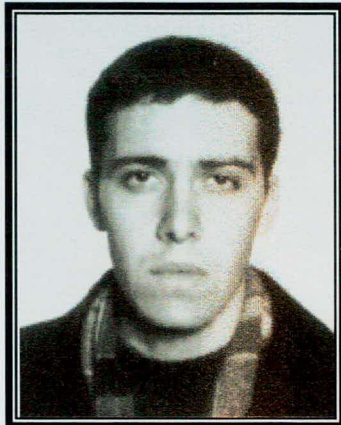

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי דוד (חיים) מרקביץ ז"ל

בן מאשה ועזריאל

נולד בירושלים

בתאריך ד' בתשרי תשכ"ו, 30/9/1965

התגורר בירושלים

התגייס בינואר 1984

שרת בחיל הלוגיסטיקה

נספה בדלקה בבסיס מבוא שילה

בתאריך כ"ו בכסלו תשמ"ו, 9/12/1985

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 10 שורה: 3 קבר: 3

הותיר אחריו הורים, אח ואחות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן מאשה ועזריאל. נולד ביום ד' בתשרי תשכ"ו (30.9.1965) בירושלים. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי ע"ש אלי כהן והמשיכם בבית-הספר התיכון 'סליסברג' בירושלים. דוד השלים את השכלתו ב'בית חינוך ערב'. טרם גיוסו עבד במשרד השיכון בירושלים. דוד רחש אהבה רבה למוזיקה, ובמיוחד למוזיקה יוונית ומזרחית. בשעותיו הפנויות נהג לשחק כדורגל ואהד את בית"ר ירושלים. שמחת החיים שכה איפיינה אותו, סיפורי החוויות שעבר, הבדיחות והחיוך התמידי הנסוך על פניו גרמו לרבים מחבריו ליהנות מחברתו. דוד היה אח וחבר טוב, מלא חיים וחן.

בשלהי ינואר 1984 גויס דוד לצה"ל. בתום הטירונות עבר קורס נהיגה ברכב משא כבד והוצב לשרת כנהג משאית הובלה בבסיס תובלה. מפקדו העיד שהיה "מלא מרץ ומצב רוח, המשרה אווירה נעימה בכל חברה ובכל אירוע, החברמן שבחבורה... מילא כל משימה שהוטלה עליו בתוקף תפקידו ברחבי הארץ ודרכיה, במחנות הקבע ובשדה. תמיד עמד במשימה, בתלאות הדרך ובסכנות שארבו ויכל להם".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

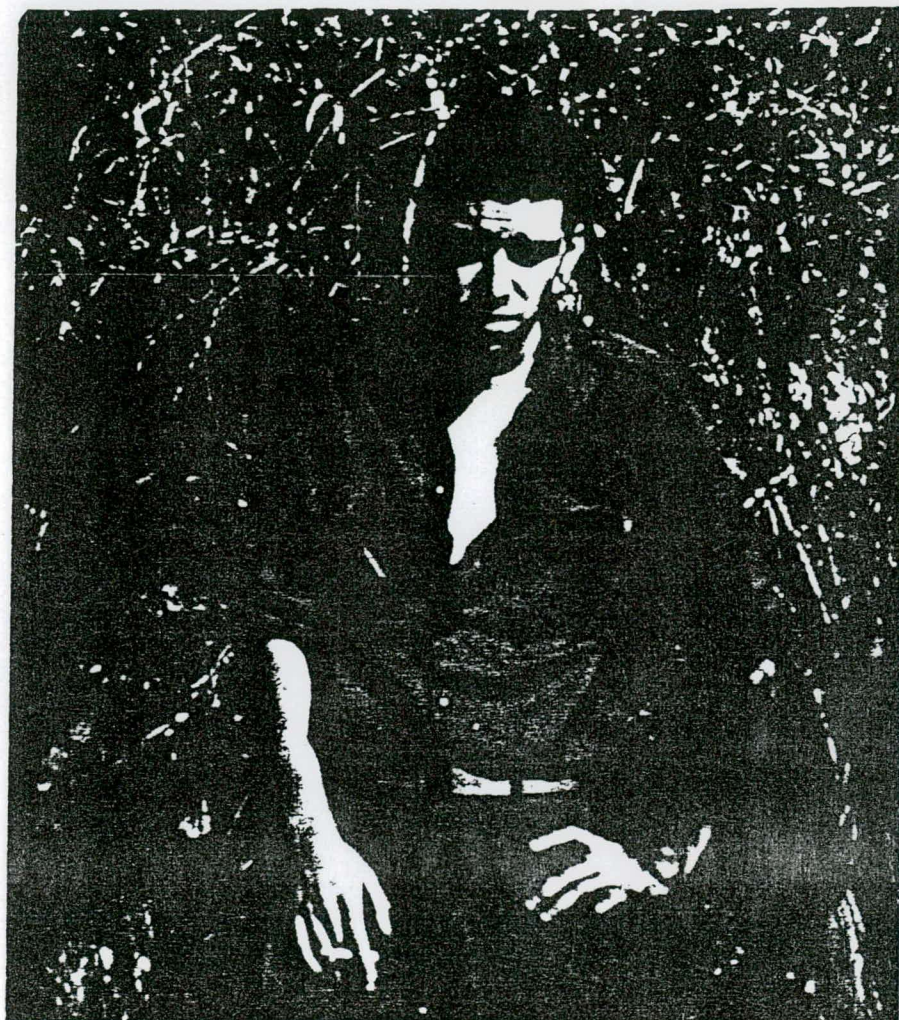

עיריית
ירושלים

ביום כ"ו בכסלו תשמ"ו (9.12.1985) נפל דוד בעת מילוי תפקידו. הוא נספה בשנתו בדלקה שפרצה בבסיס מבוא שילה שבשומרון. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, אח - שי, ואחות - ורד.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "... דוד אהב את תפקידו ומילא אותו במסירות ובהתמדה. הוא היה אהוד ומקובל על חבריו ומפקדיו, והשרה אווירה נעימה בחברה..." משפחתו הנציחה את זכרו בתרומה לבית-הכנסת. פלוגת ההובלה שבה שירת הפיקה חוברת אודותיו. כמו כן מתקיים בכל שנה טורניר קט-רגל לזכרו ובו נוטלים חלק תושבי שכונת רוממה ויחידתו הצבאית.

לחשפחת חרקיבין

תפלוות הוכלה בית-אל

הוא היה

הוא היה חבר

הוא היה ידיד

הוא היה רע

הוא היה אדם כזב
עצמו

אך...

זה כל זאת...

הוא אינו עוד.

אחי

דוד היה לי אח טוב וחבר טוב,
מלא חיים וזמן כל הזמן צוחק.
אני הייתי אוהבת אותו מאוד. כל הזמן אני
בוכה כשאני רואה את אחי בתמונה ואני
נזכרת בו כאילו אני רואה אותו במציאות
כל הזמן אני חושבת עליו ואני אומרת לעצמי
מדוע דוד מת? זה לא היה מגיע לו כי הוא
בחור לעינין ורחמוד מאוד.
דוד אהב את ביתר ירושלים ואהב לשמוע
מוזיקה, הוא היה משועשע כזה כשהוא היה
בא הגיתה הוא היה הולך ישר למערכת הסטריאו
ומפעיל אותה, החברים שלו אהבו אותו מאוד
והעריצו אותו,
לחבריו קשה להאמין שאחי כפטר וגם לי קשה

ורד מרקביץ

חיסדר העפלים - חיים חפר

הם באים מן ההרים, מן השפלה מן המדבר/ הם באים

שחול, לבנים, עיניים וחתי"צבים אל החסדר/ הם באים בצעד

גברי, חזקים ושזופים/ הם יוצאים מתוך החטוסים המרוסקים

מזן הטנקים השרופים/ הם קמים מאחורי הסלעים, מעבר לדונות

ומתוך תעלות הקשר/ גערים כאריות, עזים כבזרים וקלים כנשרים/

יהם עוברים אחד אחד בין שתי שורות של בלמים/

החמילים אותם מתקים ועמידים על צווארם פרחים/ ואני חביט

בהם והם כולם שמחים/ אלה האחים שלי, אלה האחים.

דוד

נצבים ליד קברך הרען, נפרדים ממך ומלואים
אותך למנוחת עולמים ח"לי יחידתך מפקד"ך
וחבר"ך, בולע המומים ומזועזעים מהאסון המחרד
אשר פקד אותנו בו מצאת את מותך בדמי ימ"ך
ובזהר עלומך ואתה בן 19.

קשה לנו לעכל ואין אנו יכולים להאמין שהח"ל הצעיר
אשר היצרנו אותו, מלא מרץ ומצב רוח המשרה אורה
נעשה בכל חזרה ובכל אירוע החורטן שבחבורה איננו
איתנו עוד.

במשך שרותו בצה"ל ביחדתנו דוד מילא כל משמה שהוטלה
עליו בתוקף תפקידו במרחבי הארץ ודרכיה במחנות הקבע
ובשדה, תמיד עמד במשמה, בתלאות הדרך ובסכנות
שארבו ויכל להם הפעם בהיותו בתפקיד ביחידה להבא
לסייע, נסה ללון היכן שהוצע לו באורח, לצערנו הוב
ניספה בדליקה, כה מחרדה ומכאבה.

להורים ועני המשפחה על האסון הכבד אשר פקד אותכם
אין עפיו מלות נחמה ומרמוץ, אנו כואבים ודואגים יחד
אתכם יהיה זכרך עמנו לעד
ס"ל גיואטה צ"ן

חיים דוד מרקביץ ז"ל

קיפח את חייו בצורה טרגית
אין לי מילים שיביעו את הבאב.
זוהי מכה קשה על חבריו ומפקדיו
בפלוגה.

היה משרה על חבריו ומפקדיו שמחת חיים
שהיתה טמונה בו, תפקיד היטב גם בתנאי
עבודה קשים והיה משתדל להשפיע על
חבריו לקחת את העבודה הקשה עקלת

למשפחה: מי יתן ולא תראו עוד צער

יהי זיכרו ברוך

טובים אחד מ'פ' ב"א

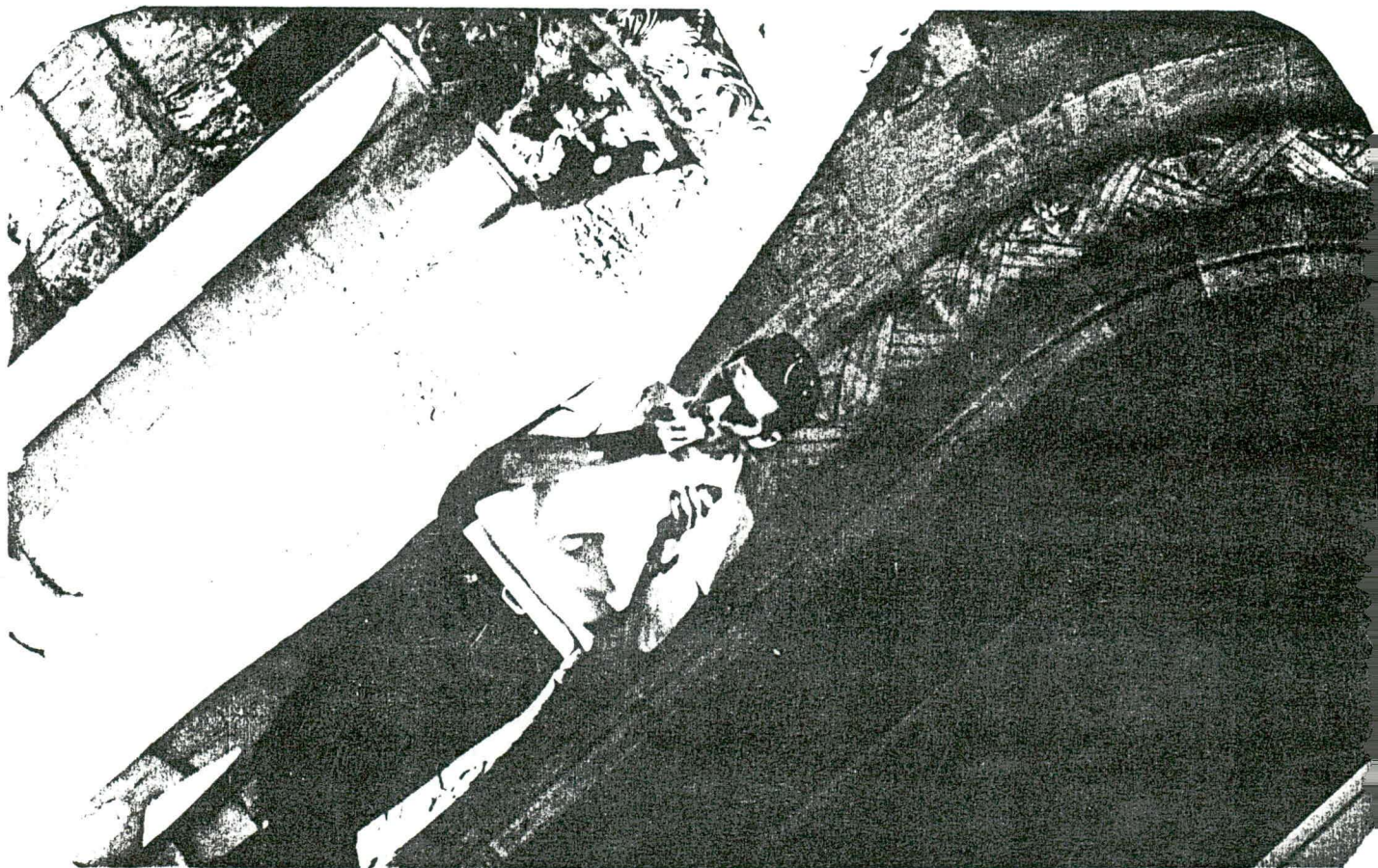
האבדה של ידיד קשה והחוח מחאן להאמין
ולעכל מחודל האבדה .

את דוד חברתי דווקא בתקופת העבודה בלענן
לפני כן חברתי את דוד בח"ל שקט ששומר לו את
הפינה השקטה שלו ומין רחוק מהסביבה בה היה שרו
כל הערכה שלי לגבי הח"ל דוד קעלה צורה
שונה לאחר בראג שהתחלתי להכירו באופן אישי
וזו קרה דווקא בתקופה קשה כפני לנען .
לחרות הלחץ הכבד בעבודה והלחץ הכבד מבחני
ההרגשה הפנימית של חי שהיה שם בלט דוד בחיזו
האין סופי שאדם לא אחת לשיעי האוירה הכללית
בהרגשה הפנימית של כולנו באותם רגעים קשים .
לחנן האחת כאשר כעסתי על דוד הכעס לא היה
יכול להחשך יותר חשבי רגעים וברגע השלישי היתי
כבר מחיך . לא יכולת להיות קשוח מול דוד
ואם היום שאני מדבר עליו או נזכר בו אני באופן
טבעי מעלה חיוך על פני כי כך דוד הרגיל אותנו
להיראות כשהוא היה נמצא בסביבה .
סח"פ אבי אלכז

זכרונות

אחרים שהבני מקל על הבאב מרכך אותו ומעממו
אין זה נכון, הבני מגבירו, חונק בחזה וצובט בגרון..
דמעה זולגת על הרגל והיד והגוף כולו רועד
לובן האור משחיר לטכח אובדן יצירה שברא האל
נשמה מלאת אושר ולובן הזוהר בין כל פנה בלב והדם
זורם בלחץ ומעביר את הידיעה למוח אך המוח נשאר
בשלו ונמסה להעיר אותט מהחלום שנהפך למצאת מרה
וצורבת, מצאות המשאירה את משפחתו וחבריו פעורי פה,
המומים ולא מאמינים, אף לא חודש אחרי האסון ובטח
גם לא היה בחודשים הקרובים.
אך הכל מתמשך לזרום, השמש בוקעת בבוקר וערדמת
אחרי הצהריים רוח קלילה מנשבת בין העצים מחשיבה
לטפוח על פני וטיפות הגשם הקרות ידבירו כי גם
למעלה בובים כי אבדה נפש יקרה חפץ כי אצטט
חבריו הטובים ומשפחתו העם קרן האור הבוהקת
בשכול, קרן שתמשך לזהור לעד.

סג"ח זטורי חן

דוד

מי אומר שרק הבוקר
הוא נאה בשביל לשיר?
מי אומר שרק הבוקר
הוא צעיר -

דימעה אחת נפלה
לי על הלחי
כי במוחק לא
תאמין אני.

גם לשעת הצהרים
קול לוגט וצליל מסעיר:
גם לשעת הצהרים
יש לי שיר.

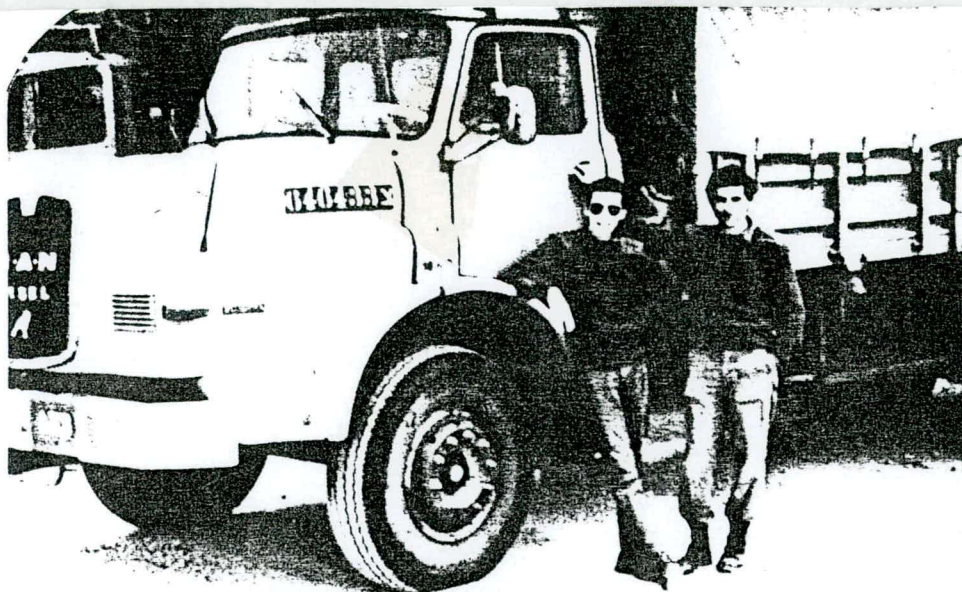
בזכור אותך חכם וצוחק
הגורם לאחרים להיות שמחים
תודה לך על הכל
על העזרה ואפילו
קטנה היא

דוד

השיר הוא שלך
רק בשבילך
קולך חתרוך
בחוקך מתגלגל
כל הזמן חתנך

דוד בטר אותך תמיד
שלך גידי

דוד ואבי צלבען.

שמואל חיים מילדות

היתה לדוד

דוד

אני הכרתי את מרקביץ לפני כשנתיים,
בן-אדם שהערכתיו מאוד מאוד
חביב על כולם, אהוב על כולם
כולם היו חברים שלו, לא היו לו שונאים
הוא היה מכבד את כולם.

אני אישית אהבתי את הבן-אדם מאוד
ובואב לי מאוד על מה שקרה בצבוא-שלו.

מזרחי יצחק

”דברים לזכר דוד חרקיביץ ז”ל

את דוד ז”ל היכרתי בערך לפני שנה וחצי,
אני ודוד עבדנו בלבען יחד כנהגים/נהג
לחלק ולהעביר חוויות, לאחר חצי שנה שתפקדתי
כנהג עברתי לאפסנטות אך הקשר עם דוד נשאר
ואף התחזק דוד בחזרו מהעבודה היה לספר
לי קטעים וחוויות מהעבודה שבה עבד/
היתה תקופה שדוד היה בשלל רישיון ועבד כשומר
היו יושבים ולדברים, צוחקים עד עברה השלייה
שלא תורגשה/

זכור לי חקיה שיצאנו יחד לאיזה בסס, צחקנו כל
הדרך ולחש נהטתי אותו/ עד שבא האסון האחרון
ואזל לאיתנו את דוד החיין את אותו דוד הנהג
להחיים וידע לנגל אולם יותר לכל אחד אחר והאסון
הזה קטע את חברותנו ללדות שבדיכרון רואה אני אותו
לחיין וצוחק/ תמיד יאשא את דוד בדבריו.

יפוח שמעון

הכאב

להראיש בחסריו כולט נראיש,
בחור ח'יכ וצלד איך ולחה לא נדע,
לאבד חבר כזה לא קל.
לעבודה היה יוצא עם חיוך
ולחעבודה חזר תלמיד צוחק.
בד'חות, חוויות תלמיד שלע
ועכשיו שלדברים על אי העצמאותו
כינע קשה הבשורה לעיקול.
ונלחש כי אולי היה זה חלום

חן יוסף

דוד

את דוד הכרתי בתקופה בה היה עומס
כי רוב השבוע הוא היה בעבודות בלעגן ובארץ.
הרבה חוויות לא הספקנו להעביר באמצע השבוע
כגלל שכל הנהגים מתפצלים כבר ביום ראשון.
אך מה שעברנו יחד בזמן הקצר היה המון.
סביב דוד תמיד קרבה שכנה של חן ואושר
הוא היה עליז וחייכן אדם שתמיד עשה טוב
לאנשים.

בתקופה שבה היה דוד בשליטה ואני הייתי
מ"כ, הייתי עובד עד השעות הקטנות של
הלילה היה דוד יושב איתי צוחק ומעביר
לנו את הזמן ללא הרגשה.
עד שבא האורל המר והאכזר ולקח מאיתנו
את דוד.

טוֹר משה בהן

אומר כולו צער

אנחנו רואים
שומעים מזדעזעים
קשים הם הדברים
והם לא מתעכלים
אצלנו בראשים

עולמנו רע ומר
עולמנו קר וזר
מדוע חיילים
לקחת אלוהים ?

ישנו הם שנת ישרים
חלמו הם חלומות געמים
אגבו הם את החיים
אך הלכו לעולמים
בחורם כה צעירים
מדוע אלוהים ?

חגי וסודי

חברים מהמחלקה

אבי כהן

מלכיה הגי

יוסף יוסף

מאיר דירון

גידו ספיר

אכיעל מהר

הללי עז

חיי אופיר

משה כהן

ציוני דרך בחיי דוד.

1965.9.30 - נולד בהדסה ירושלים ישראל

ספטמבר 1969 - יוני 1971 גני ילדים "רותי ואהובה

ספטמבר 1971 - יוני 1979 בית ספר יסודי "אלי כהן"

ספטמבר 1979 - יוני 1981 בית ספר תיכון "סליסברה"

ספטמבר 1981 - יולי 1981 בית ספר תיכון "צית חינוך ערב

לאחר בית הספר עבד במשרד השיכון בירושלים.

ינואר 1984 - דצמבר 1985 צ.ה.ל

9.12.1985 נספה בדליקה במבוא שילה שומרון.

ת.ג.צ.ב.ה

למסירת מודעות
הלוח הכללי
 ידיעות אחרונות
 טל' 03-261211
 ישראלים וזה דיוס
 מודעות הלוח
 מתפרסמות היום
 בעמודים 34-38

ידיעות אחרונות

היום 60 עמודים
 כולל מוסף נמון

סובארו 1300
 1986 DL
 בהספקה מהירה!
 04-721107/8
 „נגלים” חברה לסחר ברכב

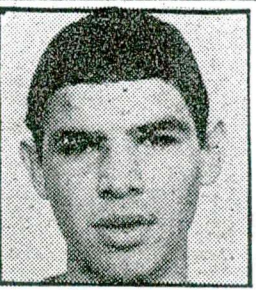
יום ג', כ"ז בכסלו תשמ"ד
 10.12.1985 16899
 Yedioth Ahronoth
 ידיעות אחרונות
 מרכז המערכת: דב יחזקאס
 דפוס גלעד, ר"ד פית 138, ת"א
 העורך הארצי הראשון:
 נח מנחם ז"ל
 העורך:
 ד"ר ה. רוזנבלום
 ש 290
 באילן
 שקל 340
 (כולל מע"מ)

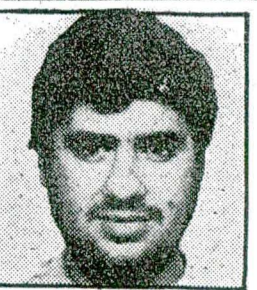
אברהם אויזר

אלחנן נתן

יעקב אברג'ל

משה אהרון

רוני מצלאוי

דוד לנקרי

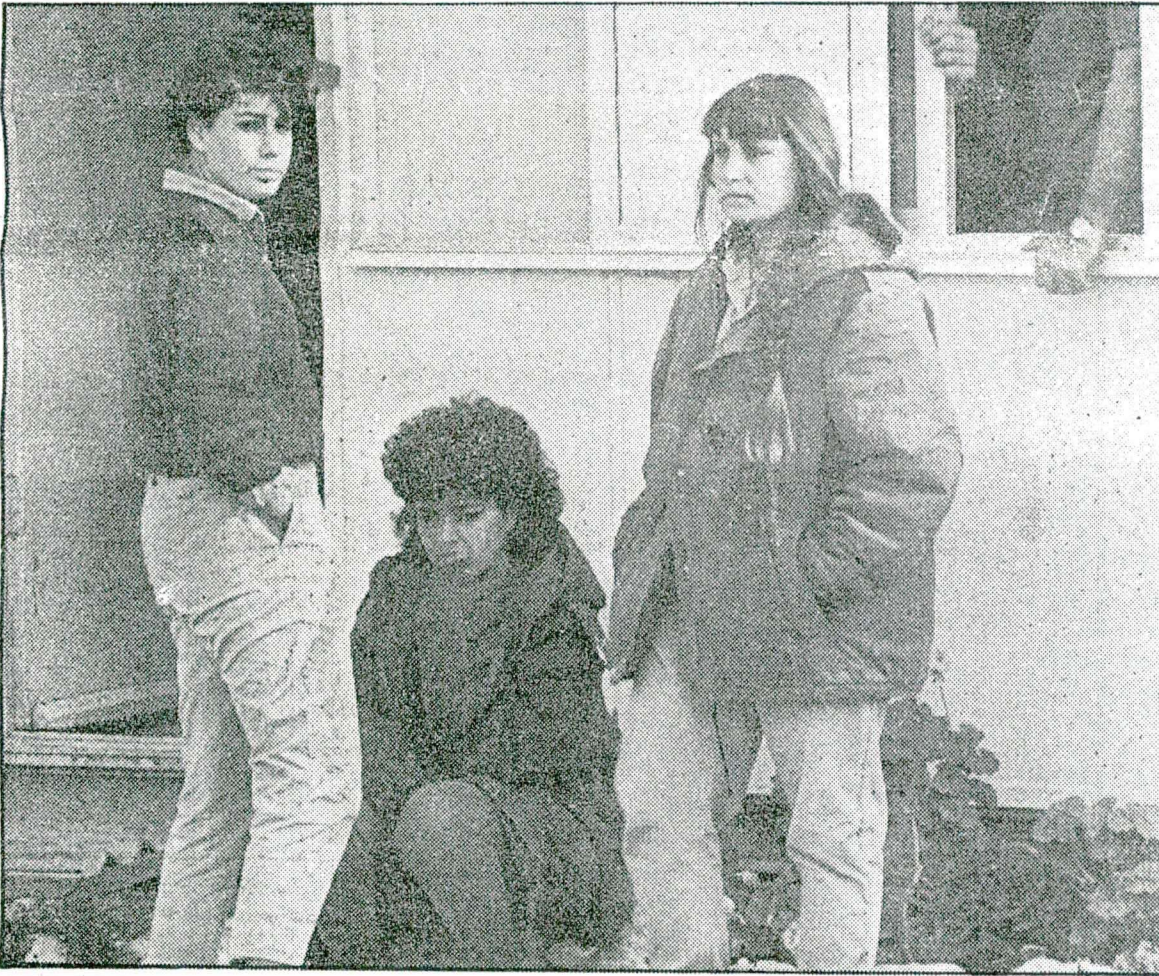
דניאל שובל

דוד חיים מרקביץ

הרמטכ"ל מינה ועדת-חקירה לבירור נסיבות אסון הדליקה □ האש פרצה כנראה בגלל נר או סיגריה – לא מעשה חבלה □ עוצמת האש, שהגיעה לכ-1000 מעלות, מנעה אפשרות לחץ הלכודים □ נראה שבפרשה היו כמה ליקויי-בטיחות: המיבנה שנשרף עשוי מחומר דליק ביותר, מטפים וברזי-שריפה מוקמו קרוב מדי אליו □ בין השאלות: מדוע לא הבחין איש בדליקה בשלב מוקדם יותר; מדוע היה איחור באזעקת מכונית-הכיבוי □ חבריהם של שמונה החיילים שניספו בדליקה במבוא-שילה מספרים:

הכל בער מסביב - לא יכולנו להציל החיילים

(צילום: זאב 77)
 תחושת הכאב והיגון על פניהן של חיילות בבסיס בשומרון. לאחר האסון.

שמונה החיילים שניספו - למנוחות

אלה שמותיהם של החיילים שניספו אתי מול, ומועדי הלווייתיהם (כתבות על שמונה החיילים - ראה עמוד 2).

- טוראי אברהם אויזר, מנתניה. יובא למנוחות בשעה 2.45 בחלקה הצבאית בבית העלמין בשכונת בן ציון בנתניה.
- טוראי יעקב אברג'ל מתל-אביב. יובא למנוחות בשעה 2 בחלקה הצבאית בבית העלמין מין בחולון.
- טוראי דוד לנקרי מאשקלון. יובא למנוחות בשעה 3 בחלקה הצבאית בבית העלמין באשקלון.
- טוראי רוני מצלאוי מרמלה. יובא למנוחות בשעה 2 בחלקה הצבאית בבית העלמין ברמלה.
- טוראי משה אהרון מירושלים. יובא למנוחות בשעה 11 בהר-הרצל בירושלים.
- טוראי דוד חיים מרקביץ מירושלים. יובא למנוחות בשעה 3.30 בהר-הרצל בירושלים.
- סמ"ר דניאל שובל מירושלים. יובא למנוחות בשעה 2 בהר-הרצל בירושלים.
- טוראי אלחנן נתן מירושלים. יובא למנוחות בשעה 12.30 בהר-הרצל בירושלים.

מאת יאיר עמיקם, כתב „ידיעות אחרונות” - שמונה החיילים שניספו באסון הדליקה בבסיס צה"ל בשומרון יובאו היום למנוחות. אתמול סיפרו חבריהם והמומים: „ניצבנו מסביב למבנה הבורר, שמענו את צעקותיהם של הלכודים - אבל לא יכולנו להתקרב. היתה אש רופפת, וכל פעם שפרצנו חלון - פוצצו התוצה להבות-אש.” (תיאור האסון ראה בעמ' 3 ו-13).

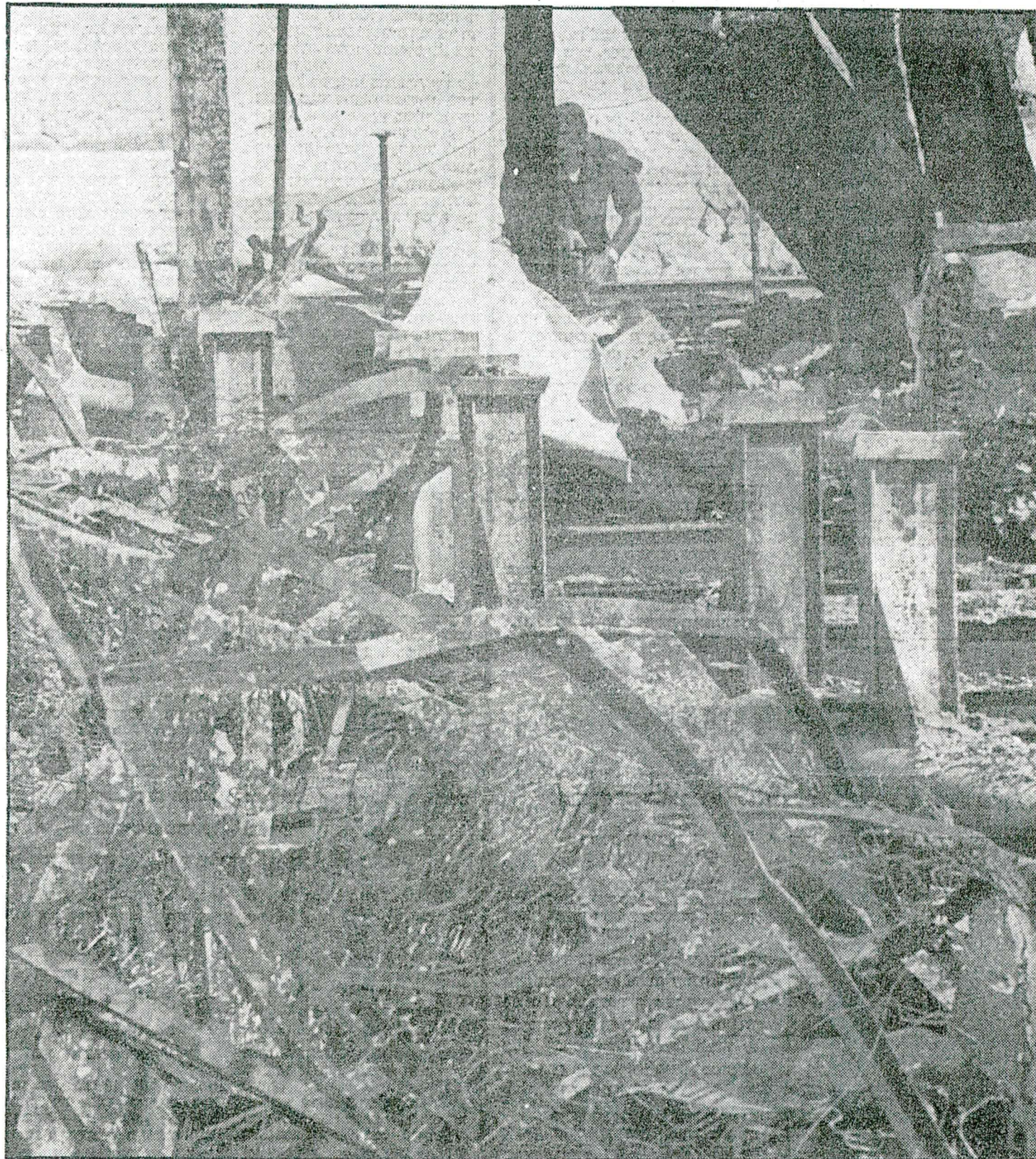
ועדת-חקירה שמינה הרמטכ"ל, רביאלוף משה לוי, לבירור נסיבות האסון תמשיך היום בעבודתה. למרות שהחוקרים עדיין לא גיבשו את מסקנותיהם, עדיין לא מעדויות של חיילים שהיו במקום ומכדיק ממצאים בשטח, כי בפרשה הטראגית היו גם כמה ליקויי-בטיחות וחוסר אמצעי-כביש לשעת חירום. בוועדת החקירה נוטלים חלק המשטרה הצבאית, משטרת ישראל ומומחים מהיחידה לזיהוי פלילי.

החוקרים ינסו למצוא מענה למספר שאלות:

- ממה פרצה האש: ככל הנראה, אחר החיילים במבנה הדליק נר לצורכי תאורה, משום שהגנרטור המספק חשמל לבסיס לא (סוף בעמוד 9)

מפקד העוצבה: ההרגשה היתה נוראה — חיילים עמדו מסביב ולא יכלו לעזור

ראשונה הכתינה באש חיילת, שקרא ה: „שריפה! תביאו מטפים!“ זעקו החיילים שנלכדו בתוך המיבנה הבוהר היו קורעות לב — אך חבריהם, שניסו לפרוץ את החלונות ולחלצם — לא הצליחו להתגבר על האש

(צילום: „זום-77“)

שרידי המיבנה שעלה באש — ובתוכו שלדי המיטות השרופות.

התחילת ההמקרה: „כוח 17“, כי אנשיה, „החזו“ ויהיה תשובה ברורה מה גרם לאסון המחרתי. הנזק היה כה גדול, עד שמלאכתם של המזכירים תאריך עוד זמן רב. לבסיס והמטכ"ל בו פצוצות-תבערה“, „החזו“ ויהיה תשובה ברורה מה גרם לאסון המחרתי. הנזק היה כה גדול, עד שמלאכתם של המזכירים תאריך עוד זמן רב.

— מאת יאיר עמיקם, כתבתנו הצבאי —

בבסיס חיל-התותחנים במבנה שילה שבשומרון חגגו שלושם כערכ את תג-החנוכה בהדלקת נרות. האווירה בבסיס היתה מרושמת, ועשרות החיילים ששהו בו כילו את זמנם בנענוע ובחריים. אולם השמחה נפגמה משעה סמוך לשעה תשע, כאשר הגנרל, המפקד חשמואל לכל החדרים והמבנים בבסיס, חדל לפעול. „דווקא בתג-החנוכה יש לנו חושד“, רפץ אחי החיילים.

בלתי-ברירה, נכנסו החיילים לחדריהם. במבנה ה-מגורים המרכזי, המרוחק משער הבסיס כ-50 מטרים, התגוררו 84 חיילים. המבנה, שהשאר בארץ על ידי האמריקנים שבנו את שדות-התעופה בנגב, היה בנוי משלוחת חדרים, הפונים כולם למסדרון צר וארוך. בכל חדר היו שלוש מיטות דו-קומתיות. בין החיילים שיגשו באותו מבנה והמשרתים בבסיס, התארחו גם נהג מחיל-תובלה, שביקש ללון שם בלילה, וכן חייל נוסף שהגיע לבסיס באותו יום, והיה אמור להיות מוצב למחרת באחת היחידות בפיקוד.

זעקות החיילים

השעה היתה קצת אחרי אחת לאחר חצות. בעמדת השג. שמרד שני חיילים, ואילו כגון מפקד הבסיס נשאר אף הוא במשרדו, המרוחק כ-20 מטר מן המבנה המרכזי, יחד עם הפקידה. היו אלה ארבעת האנשים היחידים שהיו ערים בסביבת המבנה המרכזי. לפתע החריד את השקט זעקת אימים. תחילה היתה זו חיי-לת שזעקה: „שריפה! תביאו מטפים!“ לאחר-מכן, היו אלו זעקות החיילים הלסטים.

סגן-המפקד פרץ החוצה מלשכתו, ולחרדתו ראה לשונות אש בוקעים מחלונות מבנה המגורים, וכמה חיילים הנספים למלט את עצמם דרך החלונות, חלקם כשהאש אחוזת בבגדיהם. התברר, כי האש כבר בערה במבנה, אולם עד לזעקות הראשונות — לא ידע איש מה מתחולל בתוכו.

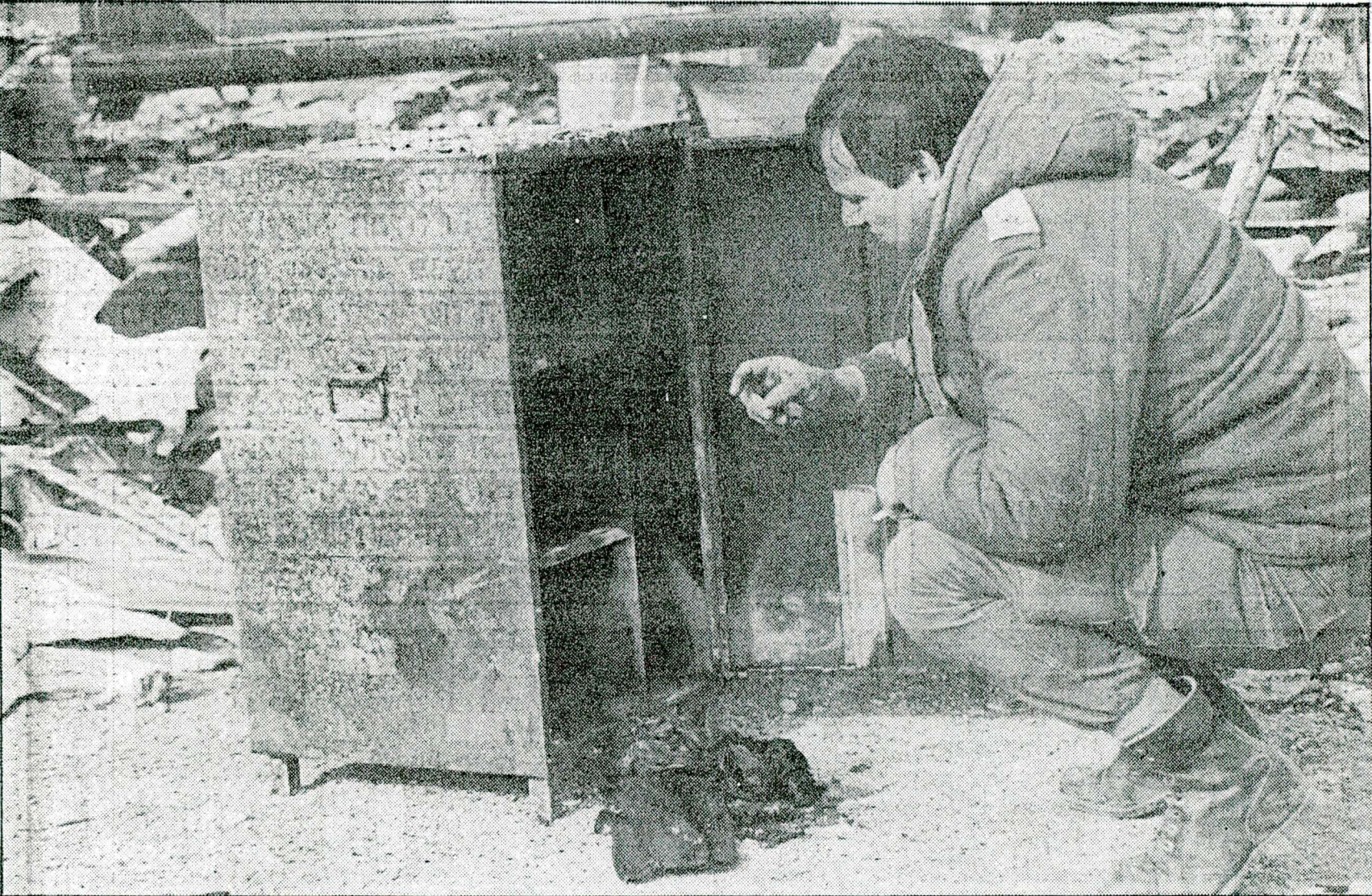
תוך שניות מעטות היה הבסיס סגור על הרגליים, רעשיות חיילים אצו למבנה, מנסים לעזור בניגודי אש. אולם ידם קשה מלהשיג. האש הפיצה חום שי הגיע למאות מעלות — יש המעריכים לכ-1,000 — ואי-אפשר היה להתקרב אל המבנה, גם לא למטפים ולברו-היכר, שהיו סמוכים מאד אליו. רוח מוחצית עזה, שנשבה באותן דקות, ליבתה אף היא את הלהבות מכונות-כיבוי, שהגיעה לאחר זמן רב ממעלה-אפרים, לא יכלה לעשות אף היא רבות. „החיסול היה גדול“, אמר אתמול תת-אלוף דני יתם, מפקד העוצבה, „עש-רות חיילים צומדים מסביב למבנה — ואינם יכולים לעשות דבר“.

אש מתוך החלונות

המחנה היה קורע-לב, וזעקות החיילים הלסטים בי תוך המבנה נשמעו שעה ארוכה. החיילים מסביב ניסו בכל דרך לפרוץ פנימה, אולם מבצר כל חלון שניסו פרצה והוצפה אש גדולה, שהחזיקה את המלחצים. בי-טח לכך, ישנו החיילים בתוך שקי-שינה — שהיקשו על יגונם, והפכו למלכודת-מוות. לאחר מאמצים בל-תינולאים, הצליחו בכל זאת לחלץ שבעה חיילים פצועים. מאוחר יותר התברר, כי אחד היה פצוע קשה, אחד בינוני וארבעה באי-רח קל.

פחולת-החיילים נמשכו — אולם המבנה עצמו, ש-היה בנוי מהומרים דליקים, הפך בתוך זמן קצר לגל-שברים מפורצים. בין השריטות התגלתה הוועה — שמנה גווית מפותמת, שלא ניתן היה אפילו להיטות.

עם אור ראשון הגיעו למקום קצינים בכירים, בראשם הרמטכ"ל, רב-אלוף משה לוי, אלוף פיקוד המרכז, אמנון ליפקין, מפקד העוצבה, תת-אלוף דני יתם ועוד קצינים רבים אחרים. יחד ניסו הניגו-המזכירים של צה"ל, המשטרה ומסבי-האש, שהחלו מיד בבדיקת נסיבות האסון. שששים, שהובאו אף הם למקום, סיירו את האזור שמסביב לבסיס ולא גילו עקבות — דבר שהוציא, כנראה, מכלל אפשרות פגיעת חבלני-אס כי גם אפשרות זאת נבדקה יעדין. אתמול נסעו

קצין צה"ל מחפש בתוך הארונות השרופים של חייליו ומוציא חפצים אישיים שנותרו בתוכם. (צילום: "זום 77")

שמונה החיילים שנדרגו

יעקב אברג'יל: "אילו כולם היו כמוך"

משמר יעקב אברג'יל את קורס השכלת יסוד כי צבא כתבה לו המפקדת, עמדה חדר: "... ולפעמים החגיגה נגמרת... היית כי עיני תלמיד-למדת והלי הוא וכולם היו כמוך, אתמול הודיעו לאחד, כי בנה ניספה באסון הרליקה במחנה צה"ל. בן 19 היה במועד.

יעקב היה הבן החמישי מבין שבעה במשפחה אברג'יל. עד גיוסו לצה"ל, עבד כמכונאי במוסד מרכזי של קואופרטיב, ודי. הוא רצה להמשיך לעבוד שם גם אחרי שחרורו ר ברבות הימים לפתוח מוסד עצמאי.

את נעוריו העביר בשכר נהג תל-כביר - נוה עופר שבדרום תל-אביב. את לימודיו סיים בבית-הספר "תורה ומלאכה" ואחר כך עבר לבית-הספר מקצועי. לפני חמישה חודשים נפטר אחיו מאו, הפך לי שומר-מיצות. הוא החל חיפש כיפה והקפיד ללכת לבית-הכנסת לכל תפילה, כך בבית בחופשות - וכך גם בבסיס.

בסוף השבוע שעבר היה בחופשה. הוא היה מאושר מאד. עזר לאמא ול- אחיו הצעיר. ביום ראשון בבוקר, היסס לפני שיצא לבסיס. זו הייתה החרת מה- ראשונה שראיתו אותו מה- וזו לפני הציאה לצבא. אמרתיו לו, שאם הוא לא רוצה ללכת, הוא יכול ל- הישאר בבית. הוא חייר, לחץ את ידי ושלל כהרגל, הוא נישק אותי לפני לך- תר, סיפר אחיו. יוסף אברג'יל. גם הוא חייל ב- שירות סדיר.

אחמל בלילה ראיתי את אבי בחלום. הוא רצה לקחת את השטיח. שעליו ישבנו שבעה לאחר מותו. אני נאבקתי אותו, שלא יקח את השטיח, והוא אמר לי, שיהיה טוב שהשטיח לא יהיה בבית, כי זה ייגר מרע. התעקשתי, והשטיח נשאר בבית, וכעת נשב עליו שבעה על- יעקב, אחמל ובבית אחותו כוכבה. היום היה אמור יעקב

משה אהרון: הוא אהב את נופי הארץ

כלוקה בשדה קוצים - כך עמדה בראש הקמץ "מקוץ ציון" שבטבריה יו"ר שלום ושמעיה בדבר נפ- לתו הטרגית של משה אה- רון. ילדי הישוב הוילו דמ- עות. מסיבות החנוכה, כי עמדה להיערך במתנ"ס ב- שעות אחר הצהריים, בוס- לה. אפילו לא הרליקה שם את נרות חנוכה. כל כך היה עצוב.

אך לפני כחודש וחצי, הגב משה את יום הולדתו ה-18. היתה זו תגיגה כפ- לה. שכן כמה ימים לאחר תדאגו, אני חייל אמיתי, מכונסים בחדר צר, בצערם. כבר אתמול, כמה שעות ל- אחר שנודע דבר האסון, היחלט להקים במתנ"ס פ- מה לזכרו של משה אהרון. משה הניח הבן האמצעי בין ששה אחים ואחיות. הוא עזר לאביו בחנותו ש- בשוק מחנה יהודה בירוש- לים. אתמול היו כל האחים מכונסים בחדר צר, בצערם. כי רב, מסביב לבית הצטו- ר פפו בני משפחה, שכנים ו- קרובים. מומאים להאמין את שאירע.

דוד היה הבן הצעיר מבין חמשת הבנים. להו- רי, אביבה ומאיר, גם חמש בנות. אביו, בן 53, עובד בחברת "המשקם" דוד התגייס לצה"ל לפני שלושה חודשים, סיים לפ- ני ישוב טריטוריה. במסגרת בית-ספר לקידום או-

אברהם אבירון: עזר לחבר במצוקה

אברהם אבירון (19) נולד כאלביר משפחה מתנוררת ברחוב שלונסקי בשכונת קרית-נורדאו ב- נתניה. תחילה למד בבית- ספר ממלכתי דתי רשמי ב- שכונת מגוריו. אחר-כך סיים את תיכון בראיין בנתניה. לפני שנה הת- גייס והוצב בחיל-התותח- נים.

אברהם הוא הבן החמי- שי מתוך שמונה ילדים - ארבע בנות וארבעה בנים. אתמול בבוקר במסגרת ל- משפחה הודיעה על היותו נעדר, ובשעות אחר-צהרי- רים, הכבאה בשורת ה- איוב, אחרי שזוהה בין חללי הרליקה בבסיס ה- צבאי.

אברהם היה בחור נה- דר, תמיד נכון לעזור ל- חבר במצוקה, אמרו את- מול חבריו. ההמומים. "קשה לשלל את העובדה, שהוא 'נעלם ולא ישוב עד'". (חיים ברידא)

רוני מצלאוי: בכל שעת פנאי כדורגל

שלוש שבי רוני מצלאוי בן 19 וחצי מרמלה לבסיס מחופשת שבת. ביום ראשון, בן 11 כלילה, התקשר לאימו, "הכל אצ- לי בסדר, אני כבר מוכה לחופשה הבאה", אמר רו- ני בשיחה הטלפונית ה- קצרה. זמן קצר לאחר מ- כך, הלך לישון בצורה ש- קלה באש. הוא ניספה ב- דליקה.

רוני מצלאוי הוא הבן הבכור במשפחה. להוריו, משה ואילנה, עוד ארבעה בנים ושלוש בנות. רוני למד מכונאות ו- השמלאות-רכב במפעל "תעבורה" ברמלה. את שעותיו הפנויות לפני ה- גיוס ובעת החופשים היה מקדיש בעיקר למשחק ה- כדורגל. חבריו, שהיו את- מול בבית ההורים, תיא- רו אותו כחבר שסיע ל- כל אחד ככל יכולתו, החריז מנהלים חנות ל- ירקות בשוק של רמלה. אתמול בבוקר נמסר להם, שרוני נעדר. בשעות ה- ערב, לאחר שהחשש ה- כבד כבר כירסם בהם, באו שוב מקציני-העיר כדי למסור את הבשורה ה- מרה. (אריה אנוני)

דוד מרקביץ: האם לא הספיקה להיפרד מכר בשעות הבוקר, כונסה משפחת מרקביץ לביתה ה- צנוע בשכונת רוממה ביר- שלים. "קרה אסון, דוד נע- דר" - נמסר להורים. הב- ידעו רק, שפרצה שריפה ב- בסיס. לא ידעו דבר נוסף, עד ששמעו יותר פרטים ב- רדיו. המתה ושעות הצפייה לידיתה הסופית מרמא את עצמיהם.

האם מאשה ישיבה ממונה, מאזנת להאבק, כי בנה בוכרה לא ישוב לביתו. היא דיברה עליו כאלו הבינה

אלחנן נתן: הוא אהב את ההגה

אלחנן נתן (נורית מאנה) את שאירע. רק דמעות ש- נצט. בוונות עיניה הסגורות את מה שמתרחש וכליבה. בעם חמישי שעבר ביקר דוד ובבת. ובני המשפחה בילו במסיבה בשיטתה ולא נפגשו ועמו. האם אינה סו- רת להחל לעצמה על כך: לא הספקנו להיפרד - היא אמרה.

הידיעה הסופית על מותו של דוד עוכבה עד שובו של הבן האמצעי, שר יבן ה-18, עבר קורס נהיגה לפני ה- צמא, חיכה לגיל 18 כדי להגות משאית, אהב את ההגה. בשבת שעברה, היה צריך להיות מרוק מליחנה. עונש. הרסיר וי- תר לו, תמיד ויתרו לו, לחנך, כי היה נחמד כזה. הרסיר ויתר, חנני בא הביתה לשבת. ביום ראי- שון חזר לבסיס ובליילה ישן עמוק מדי.

דוד היה נהג תחבילה. הוא נאבק להיות נהג, למרות ש- נדרש ליתידה אחרת. הוא אהב את החופש, את ההר- פתקה, סיפר חוב. הוא לא אהב מסיגרות. חמיד מרן ולימרות זאת, היה אהוד מאד בין חבריו. ילד מחכר ה- היה דוד - אמר האב - אך לא הספיק למצות דבר. (נורית מאנה)

דניאל שובל: 3 ימים לפני השחרור

לחנן, כי היה נחמד כזה. הרסיר ויתר, חנני בא הביתה לשבת. ביום ראי- שון חזר לבסיס ובליילה ישן עמוק מדי.

דוד היה נהג תחבילה. הוא נאבק להיות נהג, למרות ש- נדרש ליתידה אחרת. הוא אהב את החופש, את ההר- פתקה, סיפר חוב. הוא לא אהב מסיגרות. חמיד מרן ולימרות זאת, היה אהוד מאד בין חבריו. ילד מחכר ה- היה דוד - אמר האב - אך לא הספיק למצות דבר. (נורית מאנה)

דוד היה נהג תחבילה. הוא נאבק להיות נהג, למרות ש- נדרש ליתידה אחרת. הוא אהב את החופש, את ההר- פתקה, סיפר חוב. הוא לא אהב מסיגרות. חמיד מרן ולימרות זאת, היה אהוד מאד בין חבריו. ילד מחכר ה- היה דוד - אמר האב - אך לא הספיק למצות דבר. (נורית מאנה)

החוג הישראלי לכלבי הגנה והצלה - מועדון גורים

בחסות נאגוט מזון מעולה לכלבים מחלות משותפות לבני אדם וכלבים מרצה: פרופ' זאב טריינין - יו"ר ההתאחדות הישראלית לכלבנות.

תקשורת נכונה בין האדם לכלבו מרצה: מר איתן איטנגר - שופט עבודה ויו"ר החוג הישראלי לכלבי הגנה והצלה.

ההרצאות יתקיימו היום 10.12.85 בשעה 20:30 בבית ציוני אמריקה רח' דניאל פריש 1 ת"א הכניסה חופשית

בחסות סטריאו פלוס אולם התצוגה לסטריאו הגדול ביותר בארץ רח' אידלטון 7, ת"א טל. 03-656027